SCARLETT ST. CLAIR

Přeložila Klára Přibáňová

JABLKA ZE ZLATA

COO BOO

Jablka ze zlata

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Scarlett St. Clair
Jablka ze zlata – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SCARLETT ST. CLAIR

JABLKA ZE ZLATA

Přeložila Klára Přibáňová

COOBOO

Přeložila Klára Přibáňová

APPLES DIPPED IN GOLD
Copyright © 2024 by Scarlett St. Clair
Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.
www.sourcebooks.com
All rights reserved.
Cover design by Regina Wamba
Translation © Klára Přibáňová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4351-4
ISBN e-knihy 978-80-267-4352-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4353-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4354-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Christě a jejímu holčičímu útočišti

Upozornění na citlivý obsah
Tato kniha obsahuje témata jako týrání lidí a zvířat, psychické zneužívání, sebevražda a násilí.

Sedmero bratrů a jejich sedm království:

Casamir: Království trnu
Lore: Království rulíku
Silas: Království havelok
Eero: Království náprstníku
Talon: Království čemeřice
Cardic: Království ostrožky
Sephtis: Království vrbín

KAPITOLA PRVNÍ

Tři zlí bratři

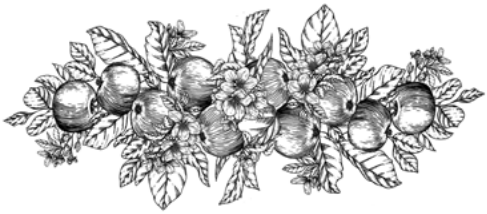

SAMARA

Stála jsem uprostřed Podivných blat a dívala se do nekonečné noci, která se zdála ještě temnější díky husté hranici Začarovaného lesa. Ten rostl tak vysoko, že přes koruny jeho stromů nebyl vidět měsíc ani hvězdy.

Zem pod mýma nohama byla rozmočená a studila jako led, mrazivým vzduchem se linula těžká sladká vůně a já měla na rukou krev. Mazlavá tekutina se mi proplétala mezi prsty a odkapávala na zem, kde mi zkrápěla holou kůži jako déšť. Odmítala jsem pohlédnout dolů, kde se mi u nohou pomalu rozlévala rudá kaluž. Nechtěla jsem čelit tomu, co jsem udělala. Stačilo mi vědět. Ta krev nebyla moje.

Patřila muži z vílí říše, tomu, kterého jsem kdysi málem milovala. A pak jsem ho zradila přímo zde na blatech.

Srdce mi pukalo vinou, která mě bolestivě pálila v hrudi a vystřelovala mi až do hrdla.

Probudila mě bolest, a když jsem otevřela oči do tmy, procitla ve mně i čerstvá vlna zármutku. Byla jsem na tenhle pocit zvyklá. Ten samý sen se mi zdával posledních sedm let, během kterých jsem upadala do spánku za zvuku přízračného hlasu, jenž šeptal mé jméno.

Samaro, zpíval mi. *Samaro, lásko moje, přijď ke mně. Uteč se mnou. Můžu ti dát svobodu.*

Ale ta slova nebyla nic víc než jen ozvěna porušených slibů. Tak jsem se každé ráno budila do stejné tíživé temnoty, v níž jsem si samotná odpykávala trest za zločiny, kterých jsem se dopustila před Začarovaným lesem.

Pomalu jsme se posadila, a jakmile jsem spustila nohy z postele, v bedrech se mi ozvala neodbytná bolest. Postel byl možná moc vznešený název pro tu hromadu prken, kterou jsem stloukla dohromady v rohu kuchyně. Pořád to ale bylo lepší než si ustlat na zemi, kde po mně mohly běhat krysy.

Z té představy jsem se zachvěla. Prohlédla jsem si ruce, které byly také rozbolavělé. Celý včerejší den jsem strávila ohnutá v pase a hodiny odřezávala nakupené vrstvy rašeliny. Kousek po kousku jsem tak pracovala každý den, abych jí dokázala vykopat dostatek na nadcházející zimu, která bude dlouhá a krutá. Kdyby mi pomáhali mí tři urostlí bratři, mohli bychom mít zásob mnohem víc, ale nebyla to jejich práce. Oni totiž neměli práci žádnou.

Ta myšlenka ve mně vyvolala další záchvěv viny. Věděla jsem, že to ode mě není fér. Moji bratři – Jackal, Michal a Hans – sice nepomáhali se starostmi kolem domu nebo zvířat a nekopali se mnou rašelinu, místo toho ale lovili v lese. Byli to nejlepší lovci v celém Muškově. Jenom oni dokázali projít

do Začarovaného lesa a vrátit se zpátky s kořistí – kořistí, která pak nakrmila celou vesnici.

Patřili mezi místní hrdiny a já nebyla nic než jen to, co ze mě udělali *oni*, protože s rukama od vílí krve bych ani ničím jiným být nemohla.

„Vypadáš, jako by sis vykoupala prsty v krvi," řekli, když mě spatřili. „Pro všechny ve vesnici už na sobě budeš navždy nosit znamení hanby a pro víly jsi propadla životem. Když nás ale budeš poslouchat, udržíme tě v bezpečí."

Zpočátku jsem jim věřila, příliš vyděšená na to, abych neposlechla. Jak ale ubíhaly dny, každý těžší než ten předchozí, smrt se mi najednou nezdála tak strašlivá.

Ve skutečnosti jsem si začala myslet, že bude možná i příjemná. Bylo něco krásného na myšlence, že bych přestat existovat – něco, co velmi připomínalo… odpočinek.

Tváře mi zčervenaly hanbou. Na žádný odpočinek bych myslet neměla, když bylo kolem tolik utrpení. Teď, když se blížila zima, musel každý přispět svou troškou do mlýna. A já především. Starala jsem se o blahobyt třech nejlepších lovců v Muškově – aby měli pohodlí a plná břicha.

To byla povinnost, která mě vyhnala z postele.

Ve vzduchu byl cítit mráz a naskočila mi husí kůže. Přesto jsem zamířila do rohu ke stolu, nalila do mísy vodu a omyla si obličej. Ledový cákanec mě rázem probudil. Oblékla jsem se do několika teplých vrstev a klekla si před krb, ve kterém ještě žhnuly uhlíky skryté pod bílým popelem. Shrnula jsem je pohrabáčem na hromadu a sáhla po vědru, které jsem vždy ukládala poblíž ohně. Mělo být plné třísek na podpal, ale místo nich na mě koukalo jenom prázdné dno.

Zvláštní.

Byla jsem si jistá, že jsem ještě před západem slunce posbírala větvičky a kousky kůry, abych to nemusela dělat dnes ráno.

Žaludek se mi stáhl hněvem. Musel je vzít jeden z bratrů.

„Dámy se nehněvají," slyším říkat svou matku. „Je to neslušné."

Zuby mi zaskřípaly, jak jsem se snažila potlačit zuřivost, která mi kolovala v žilách, a místo toho jsem se pokusila najít důvod pro jejich chování.

Jednomu z nich určitě byla uprostřed noci zima, a i když jsem dřevo v jejich pokojích doplnila, tak to nestačilo. Došel si tedy pro nové. Přece jen, pokud se bratři dobře nevyspí, nemohou jít na lov. A pokud nejdou na lov, nemáme co jíst. A pokud bychom neměli co jíst, všichni bychom zemřeli.

Vzdychla jsem a odhodila pohrabáč stranou, kde zařinčel o zem. Sebrala jsem prázdné vědro a vydala se ven do šera. Kolem hrudi mě jako železná pěst sevřela zima. Téměř bolelo se nadechnout, ale na ten pocit jsem byla zvyklá.

Vyšla jsem vstříc zamrzlému okolí a přišlo mi, že ve vzduchu cítím přicházející sníh. Bylo v něm cosi štiplavého, co se mi zarývalo do kůže jako ostří nože.

Prošla jsem přes dvorek až ke stodole, kde ležela úhledně složená kupička dřeva. Začala jsem sbírat větvičky jalovce, borovice a několik velkých dubových polen, když na hromadu vyskočila hubená černá kočka. Protáhla se a zavrněla, jak žadonila o pozornost.

„Dobré ráno, Myško," řekla jsem a podrbala ji za uchem. „Vzbudila jsi Kohouta?"

Kohout byl hřebec, který měl do počtu let více než Jackal, můj nejstarší bratr, a tomu bylo třicet dva. Myška táhle zamňoukala na znamení nesouhlasu.

„Měla bys ho radši jít vzbudit. Chlapci budou dnes nedočkaví vyrazit na cestu. Blíží se sníh."

Myška odpověděla zavrčením. Věděla jsem, proč se jí to nelíbí. Kohout byl unavený, ale nedalo se nic dělat. V Muškově pracovali i ti nejstarší. Jak lidé, tak zvířata.

„Vím, že potřebuje odpočívat. Kdyby bylo po mém, neposílala bych ho do lesa vůbec."

Kohout s bratry vždy chodil na lov, a jelikož jsme měli jen jednoho koně, střídali se na něm. Les v hřebci vzbuzoval nedůvěru a kvůli tomu se pohyboval pomalu. Bratři ale jeho obezřetné chování vnímali jako neposlušnost a opláceli mu bičem, dokud Kohout nezrychlil. Nesnášela jsem je za to, ale když jsem si dovolila dát najevo svoji zlost, Jackal vyhrožoval, že zbičuje mě. Kohout, můj zlatý Kohoutek, se tehdy mezi nás postavil. Jeho vzdor Jackala rozhněval, ale obava z toho, že by na něj velký hřebec mohl zaútočit, ho udržela v uctivé vzdálenosti.

„Kopni mě a prostřelím ti nohu šípem. Bude mi úplně jedno, jestli jsi poslední kůň v celém Muškově," vyhrožoval mu Jackal skrze zaťaté zuby. Pak se obrátil ke mně. „A ty. Ty za jeho neposlušnost zaplatíš. Trávíš snad všechny své večery tady ve stodole a stěžuješ si, jak hrozní jsou tví bratři? Není divu, že se staví proti nám. Tak za to ti ukážu, co znamená krutost, ty nevděčná hloupá huso."

Po Jackalově výhrůžce jsem spala ve stodole. Tolik jsem se bála, co by v noci mohl provést, ale jen jsem tím odkládala nevyhnutelné. Příští ráno mě vzbudil vědrem ledové vody a pak mi k nohám hodil tupý nožík.

„Půjdeš na blata vykopat rašelinu pro naše ohniště."

V prosáklém oblečení jsem zamířila do mokřadů. Prsty jsem měla tak zkřehlé, že jsem nůž sotva dokázala udržet.

Nikdy bych si nemyslela, že den, který se zrodil z takového zoufalství, povede ještě k horšímu – ke dni, kdy zradím muže, jehož jsem milovala.

Opravdu jsi hloupá husa, řekla jsem si v duchu. *Nemůžeš milovat někoho, koho jsi nikdy pořádně ani neviděla.*

Ale srdce mě bolelo a já věděla, že ta láska je opravdová.

Z bolestného zamyšlení mě naštěstí vytrhlo pronikavé zamňoukání. Myška mi tak dávala najevo, že se blíží některý z mých bratrů. Srdce se mi divoce rozbušilo a já se rychle otočila, abych zjistila, který z nich přichází. Nikdo tam ale nestál.

Jenže Myška nepřestávala syčet a cenila své ostré zoubky. Chlupy na zátylku se jí zježily.

Zkoumala jsem hradbu stromů, která se táhla za trouchnivějícím plotem našeho pozemku. Stromy mi připadaly jako obři, byly prastaré a hrozivé. Z temnoty mezi jejich kmeny se valila hustá mlha, plížila se vzduchem a vábila mě svými zakalenými prsty. Nic jiného jsem nezahlédla, ale to neznamenalo, že tam ve skutečnosti nikdo není. Vílí lid se pohyboval světem neviděn, skrytý očím smrtelníků. Když už se rozhodli ukázat, většinou jim v patách kráčely potíže. Jedna část mě si přála, abych toho vílího muže beze jména a bez tváře nikdy nepoznala. Ta druhá byla zvědavá – a přála si, i když přání jsou věc nebezpečná –, aby ten, který mě ve skrytu pozoroval, byl právě on.

Potřásla jsem hlavou, abych se těch myšlenek zbavila, a vzala Myšku do rukou. Přitiskla jsem si ji na prsa.

„Nemusíš se ničeho bát, zlatíčko," řekla jsem konejšivým hlasem a položila ji zpět na zem. „Teď jdi a probuď Kohouta."

Myška se na mě přísně podívala, protáhla se a odcupitala ke stodole.

Dosbírala jsem dřevo a vrátila se do chalupy. Třísky na podpal jsem doplnila, oheň vesele plápolal a zahříval celý dům. Začala jsem s přípravou snídaně, smažila šunku a brambory, vařila vejce a ovesnou kaši. Když bylo vše připraveno a ohřívalo se na plotně, zamířila jsem do patra, abych čelila tomu nejhoršímu úkolu vůbec – vzbudit bratry.

Nezáleželo na tom, že mě ti tři čekali každé ráno. Vždy mi od nich něco hrozilo. Pokud mi zrovna nenadávali, házeli po mně cokoli, co jim přišlo pod ruku. Jednou jsem jim uklidila stoly tak, aby na nich vůbec nic nezůstalo. Jenže tu noc si každý z nich do pokoje nanosil snad všechny věci, které se daly rozbít. Když jsem druhého rána otevřela dveře, začali je po mně házet.

Pak jsem se rozhodla, že snaha si usnadnit život za takové následky nestojí. A tak mi bratři prováděli, co se jim zlíbilo. Přesvědčovala jsem se, že to vydržím, dokud budou v bezpečí aspoň Kohout s Myškou.

Vystoupala jsem po schodech a zamířila k prvním dveřím vpravo. Pokoj patřil mému nejmladšímu bratrovi, který se jmenoval Hans a byl z nich nejtišší. Díky tomu jsem sice z jeho úst neslýchala tolik nadávek, ale místo nich mě s oblibou trápil něčím, čemu říkal *taškařiny*.

Dveře do ztemnělého pokoje se s vrznutím otevřely. Uhlíky v krbu už skoro dohořely. Zalétla jsem pohledem k posteli, ale svého bratra jsem neviděla. Nebylo to nic neobvyklého, protože se Hans rád zavrtal hluboko do peřin. Možná to tak je lepší. Bude jednodušší oheň znovu přivést k životu, zatímco bratr ještě spí.

Přešla jsem pokoj ke krbu a poklekla, abych se o oheň postarala stejně jako v přízemí. Tentokrát bylo vědro s třískami

na podpal plné. Jakmile se plamen rozhořel a byla jsem připravená se zvednout, někdo do mě strčil.

Zapotácela jsem se a zapřela se rukama o rozžhavené kameny krbu, abych nespadla. Vmžiku jsem ucítila ostrou bolest. Vyjekla jsem, odstrčila se a spadla na zadek. Na pár vteřin jsem se nedokázala pohnout a šokovaně zůstala sedět. Dlaně mi červenaly a pulzovaly bolestí.

Za mnou se Hans zvonivě rozesmál.

„Už bys přece dávno měla vědět, jak velká chyba je předpokládat, že ještě spím!"

Do očí se mi hrnuly slzy, zčásti z bolesti a zčásti zahanbením. Ty pocity jsem potlačila a pohřbila někde hluboko v sobě, tady nemají co dělat. Nikdo tenhle život ještě nepřežil sebelítostí. Beztak měl Hans pravdu – měla jsem to vědět.

Zapřela jsem se rukama o studenou podlahu, abych se mohla zvednout a sykla při tom bolestí. Kůže na dlaních se mi zvláštně napnula, jako bych jí najednou neměla dostatek.

Odešla bych bez dalšího slova, ale tušila jsem, že to by možná bylo horší, a tak jsem promluvila.

„Je dobře, že jsi vzhůru," začala jsem a pohlédla mu do modrých očí. Byly stejné jako moje, ale ty jeho byly nedotčené břemenem strachu. „Snídaně bude brzo hotová."

Hans zrudl, jak se mu do tváří nahrnula krev.

„Ty se nezasměješ mému vtípku?" zeptal se.

Chvilku jsem se na něj dívala a uvědomila si, že nežertuje. Otevřela jsem pusu a začala se smát – aspoň jsem se o to snažila. Vyšel ze mě dutý a neradostný zvuk. Jenže před bratrem jsem se doopravdy nesmála nikdy, a tak nemohl poznat rozdíl.

Hans se přidal a chechtal se tak nahlas, že můj vlastní smích skoro přehlušil. Vtom přestal, jako když utne, a jeho tvář se změnila v chladnou masku.

„Vypadni kurva z mýho pokoje," vyštěkl.

Odešla jsem a chystala se do vedlejší místnosti, kterou obýval můj prostřední bratr Michal. Když jsem otevřela dveře, našla jsem v pokoji nahou ženu s dlouhými blonďatými vlasy, jak na bratrovi obkročmo sedí. Pohybovali se ve společném rytmu a vzdychali. Nebylo to poprvé, kdy jsem šla bratra probudit a vstoupila do podobné situace. Bylo to ale poprvé, co jsem v jeho posteli objevila Llywelyn, kaplanovu dceru.

Vešla jsem dál, abych se postarala o ohniště. Když si mě Llywelyn všimla, zaječela a sáhla po pokrývce ve snaze si zakrýt hruď.

„Co tu děláš, ty hnusná malá služko?" vyštěkla.

„Nevšímej si jí," zabručel Michal.

„Nevšímat si jí? Jak si jí mám nevšímat? Vždyť tamhle stojí!"

„Předstírej, že je to jen posluhovačka," odpověděl.

„Ale ona není jen posluhovačka, je to tvoje sestra! Co když o mně řekne otci?"

„Jestli si nechce ustlat pod zemí, naše tajemství si nechá pro sebe."

Llywelyn se Michalově výhrůžce zahihňala. Nebylo to poprvé, co mě počastoval podobnými slovy. Popravdě mi bylo jedno, co mí bratři dělali, když zrovna nebyli na lovu. A jejich lovecké výpravy mě zajímaly jen proto, že když byli v lese, mohla jsem být sama.

Když jsem dokončila svoji práci, zvedla jsem se a otočila zpátky k nim. Pořád se líbali a naráželi proti sobě. Michalova postel s každým pohybem hlasitě zavrzala.

„Brzy bude snídaně," oznámila jsem. Ve dveřích jsem ještě dodala: „Kostelní zvony budou odbíjet do hodiny."

Opustila jsem Michalův pokoj a zamířila ke dveřím svého nejstaršího bratra. Srdce mi v hrudi bubnovalo. I když jsem byla na Jackalovu krutost zvyklá, tělo mě vždycky varovalo. Kdybych ale utekla, bylo by to mnohem horší, a tak jsem vešla dál.

V pokoji panovala tma, jen v krbu dohořívaly poslední uhlíky.

Došla jsem k oknu a rozhrnula závěsy, abych vpustila dovnitř trochu ostrého ranního světla. Někdy to stačilo, aby se bratr probudil, ale dnes tomu tak nebylo. Zůstal ležet na boku se zavřenýma očima, tmavé vlasy pocuchané spánkem.

„Jackale," špitla jsem. Nechtěla jsem, aby se polekal. „Jackale."

Tentokrát jsem jeho jméno řekla nahlas a všimla si, že se mu víčka začala chvět.

„Je čas vstávat. Snídaně bude –"

Jackal prudce otevřel oči a já klopýtla několik kroků zpět. Bratr se posadil, natáhl se po džbánu s vodou, který měl připravený u postele a hodil ho mým směrem. Cítila jsem, jak se mi otřel o oblečení, než narazil do zdi. Kapky vody a kusy porcelánu se rozlétly do všech směrů.

„Ty zkurvená šmejdko!" rozběsnil se.

Jeho oči potemněly hněvem. Už dávno jsem vzdala snahu přijít na to, co ho vždy dokázalo tak rozlítit. Někdy se tak prostě probudil.

„Přines mi jiný džbán!" nakázal. „A ukliď to!"

Poslechla jsem a odešla pro nový džbán. Zbyl už nám jen jediný – ten můj. Naplnila jsem ho vodou, připravila si hadr a smeták a zamířila zpět nahoru.

Jackal na mě čekal uprostřed místnosti, stále v nočním úboru. Prosmýkla jsem se kolem něj a chtěla postavit nádobu na stůl, ale zastavil mě.

„Dej mi ten džbán," řekl.

Podala jsem mu ho.

A on mi jeho obsah vylil na hlavu.

„Došla voda, služko," pronesl a strčil mi džbán zpět do rukou.

Nezbylo nic než poslechnout.

Když jsem se vrátila podruhé, Jackal byl už ustrojený. Přes kalhoty a vysoké boty mu visela tmavá vlněná halena. Díky pyšným, ostrým rysům a krátkým tmavým vlasům vypadal jako náš otec. Nenáviděla jsem tu podobu, protože otec mě miloval, a Jackal ne.

Nechal mě projít a vrátit džbán na noční stolek. Zatímco si šel umýt obličej, pospíšila jsem si a pročistila mu cestu, aby mohl z místnosti odejít bez zamáčených bot nebo střepů v podrážkách.

Uklízela jsem rychle a měla hotovo ve chvíli, kdy se vrátil a odkráčel směrem ke kuchyni. Zbytek úklidu musel počkat na později. Teď byl čas lovcům servírovat snídani.

Když jsem vstoupila do kuchyně, u dlouhého jídelního stolu seděli bratři a teď už oblečená Llywelyn. Stůl byl mnohem honosnější než jakýkoli jiný kus nábytku v chalupě. Vyrobil ho totiž můj otec. Během let používání se ale dřevo opotřebovalo a pokud nebyli bratři opatrní, zadřeli si do prstu třísku.

V tichosti jsem navršila jídlo na talíře a naplnila korbely piva pro chlapce a Llywelyn, která se usadila Michalovi na klíně.

„Je tak nebezpečné lovit v Začarovaném lese!" prohlásila. „Jak se vám z něj daří dostat bez úhony?"

Odpověď na tu otázku chtěl znát snad každý v Muškově. Není divu, že kolovaly různé řeči – že bratři ukradli polibek víle, nebo jim štěstěnu přisoudily čarodějnice –, já ale měla podezření na něco mnohem zlověstnějšího.

Víly ani čarodějnice nebyly známy svou laskavostí. To, co bratrům dávalo moc beztrestně vstoupit do lesa, byla spíš kletba než požehnání.

„To se musí umět," řekl Michal.

„Chtěla bych vás vidět při lovu," nadhodila Llywelyn.

„Ne," odsekl Jackal.

Llywelyn se na něj zamračila, ale jeho neomalenost ji neodradila.

„Co se chystáte lovit dnes?" zeptala se.

„Cokoli, co nám zkříží cestu," odpověděl Michal.

„Doufám, že najdete jelena," řekla a pak dodala tichým smyslným hlasem, „dokázal by mi naplnit žaludek na celý měsíc."

„Já tě naplním," odpověděl Michal. „Naplním tě celou."

Zahihňala se a přimkla se k němu blíž, aby ho mohla políbit, ale než se jejich rty dotkly, promluvil Hans.

„Vtipný," řekl. „To samý jsem tě slyšel říkat minulý týden strážmistrově dceři a týden předtím zase dceři starosty."

Za tu poznámku sklidil od Michala a Llywelyn nasupené pohledy, ale nevypadalo, že by se Llywelyn počtem Michalových milenek nějak trápila. Pozornost obrátila zpátky k němu a obtočila mu ruce kolem krku.

„Možná jsi jim něco slíbil, ale mně jsi slíbil víc."

Po jejím prohlášení zavládlo tíživé ticho. Po chvíli Jackal přestal žvýkat a odložil nůž s vidličkou na desku stolu, pohled upřený na oba milence.

„Sliby jsou nebezpečné," prohlásil. „Nic jsi nesliboval, Michale, že ne?"

„N-ne," zakoktal se Michal. „Samozřejmě že ne."

„A proč by mi neměl nic slibovat?" chtěla vědět Llywelyn. „Jsem dobrá milenka. Jsem věrná milenka."

„Jsi zasnoubená se synem strážmistra," poznamenal Hans. „Jsi všechno, jen ne věrná."

K tomu už neměla Llywelyn co říct.

Jackal vstal od stolu.

„Sliby jsou sice závazné, ale mohou být porušeny," prohlásil Jackal. „Lži jsou to, co sliby ruší, Llywelyn. A lži mají vždycky následky."

Llywelyn ztuhla pod bratrovou pohrůžkou, ale nic už neřekla. Jackal odešel ze světnice. Hans ho následoval a za ním klopýtal i Michal, který Llywelyn odstrčil stranou, aniž by jí věnoval jediný pohled. Ta zůstala sedět jako opařená, pusu měla pootevřenou a oči vykulené, jako by si najednou uvědomila, že svedla špatného bratra.

Natáhla jsem se po svém plášti a vydala se za nimi ven. U dveří jsem se zastavila. Jackal nasedl na Kohouta a Hans naskočil do vozíku, který byl uvázán ke koňskému postroji. Michal se přidal jako poslední, a proto následoval bratry do lesa pěšky.

Sledovala jsem, jak odcházejí, když se ke mně připojila Llywelyn. Zkoumavě se na mě zadívala.

„Proč tady zůstáváš?" zeptala se. „Mohla bys odejít, zatímco jsou pryč."

Ta otázka mi přišla jako past, způsob, jak mě nachytat, abych řekla něco, co by mohla na oplátku vyzradit mému nejstaršímu bratrovi.

„Patřím sem," odpověděla jsem jí.

Llywelyn se dutě zasmála. „Myslela jsem, že lži mají následky, Samaro."

Podívala jsem se na tu ženu, která i v bledém ranním světle vypadala nádherně. Možná to byla lež, ale pro mě měla pravda vždycky horší dohru. Tomu ona nemohla rozumět.

„Odbíjejí kostelní zvony," oznámila jsem, a jakmile ta slova opustila moje rty, v dálce se rozezněl stříbrný zvuk.

Llywelyn vytřeštila oči a tváře jí zčervenaly. „Ty jedna bezcitná služko! Měla jsi mě varovat!"

Odstrčila mě, až jsem ramenem tvrdě narazila do rámu dveří, a sama se rozběhla přes zmrzlou půdu, po klikaté cestě dolů do městečka Muškov.

KAPITOLA DRUHÁ

Krásný princ

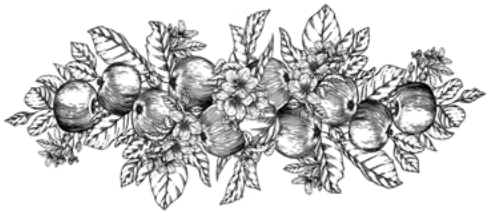

SAMARA

Sledovala jsem bratry, dokud je nepohltil les, a na malou chvíli jsem zadoufala, že už se nikdy nevrátí. Pocítila jsem z toho takovou vinu, že jsem nahlas promluvila ke komukoli, kdo by mohl slyšet moje myšlenky.

„Omlouvám se. Nevím, co jsem si myslela," řekla jsem.

Bylo by lepší, kdybych prostě zmizela. Muškovu jsem neměla co nabídnout, kromě posluhování bratrům. Ale jak mi Michal tak často dokazoval, existuje tolik žen, které by byly ochotné mou roli převzít, a udělaly by to rády.

I přesto jsem neodešla. Nemohla jsem. Llywelyn se mýlila. Tenhle dům patřil mým rodičům. Můj otec ho postavil a má matka ho zkrášlila svými obrazy. V této půdě jsou pohřbení. Nemohla jsem je opustit, a nemohla jsem opustit ani Myšku a Kohouta. Byli to moji nejlepší přátelé a nikdy bych je nenechala napospas krutosti mých bratrů. Nezáleží

na tom, jak často jsem snívala o jiném životě – nebo radši o žádném.

Zavřela jsem dveře a zamířila zpátky do kuchyně, kde jsem poklidila nádobí a zbytky smetla do kbelíku. Později je budu muset zakopat, protože si nikdy nemůžu být jistá, jestli je Hans neotrávil. Jen jednou jsem udělala tu chybu, že jsem zbytky vyhodila za dům s myšlenkou, že by je mohli ptáci nebo srnky sníst. Další ráno jsem tam našla tři mrtvé vlky.

Hans se tomu smál – a když jsem je musela pohřbít, popadal se za břicho.

Jakmile jsem umyla nádobí, přesunula jsem se do patra a douklidila jsem podlahu v Jackalově pokoji.

Na všech čtyřech jsem se snažila nožem vypáčit kousky keramiky ze spár v dřevěné podlaze. Podezřívala jsem bratra, že když jsem šla dolů pro novou nádobu na vodu, střepy rozdrtil a zadupal do škvír. Věděla jsem, že kdyby tu našel jenom jediný zbyteček džbánu, na oplátku by rozbil všechno v domě.

Počínala jsem si co nejopatrněji, ale střípky byly ostré a řezaly mě do prstů. Nevadila mi ani tak bolest, jako spíš krev, protože mi připomínala můj sen. Ten mi vrátil vzpomínku na vílího muže a ten mi zase připomněl, že jsem kdysi byla zamilovaná.

Bláhově zamilovaná.

Když přemýšlím o lásce, myslím na všechno, co s ní přichází a co nikdy nebudu mít – vášeň, ochranu, důvěru. Prahla jsem po někom, kdo by se mě dotknul, protože po mně touží. To přání jsem vyslovila jenom jednou. Když jsem ho tehdy řekla nahlas, vzduch se zachvěl magií, která mě nakonec donutila useknout tu jedinou ruku, která mi kdy nabídla dobrodiní.

Když jsem si byla jistá, že už v podlaze nezbývá ani kousíček keramiky, tak jsem ji na kolenou vydrhla a přesunula se do Michalova a Hansova pokoje, na schodiště a do malé světnice, kde jsem se zarazila. Podlaha byla pokrytá něčím, co vypadalo jako černé saze – byl to popel z krbu.

Další z Hansových krutých vtípků.

Najednou se mi vlila do tváře horkost a prsty jsem sevřela v dlaních. Byla jsem na tenhle pocit zvyklá, na ten nesmlouvavý a bolestivý vztek – ale teď mě vyděsil, protože tentokrát jsem ho nedokázala udusit. Místo toho vybublal na povrch. Využila jsem jeho sílu, abych sazemi pokrytý koberec vytáhla ven a přehodila ho přes tlející plot. Ze země jsem sebrala poleno, kterým jsem začala tkaninu vyklepávat.

Oslepená jsem se dusila v mračnech prachu z koberce a prsty mi klouzaly po uvolněné kůře. Navzdory tomu jsem ale nemohla přestat a pokračovala až do chvíle, kdy se plot pod náporem zhroutil.

S každým nádechem mě zabolelo v hrudi. Zapotácela jsem se pár kroků dozadu a dřevo jsem pustila k nohám. Křičela jsem, dokud mě vztek neopustil a nezůstala ve mně ani síla stát. Padla jsem na kolena, v krku mě škrábalo a v očích mě pálily slzy. Hněv se proměnil v paniku.

„Ne, ne, ne."

Vyskočila jsem zpátky na nohy a stáhla koberec stranou. Byl celý od bláta a zničený stejně jako plot. Dva sloupky byly rozbité a zetlelé zábradlí mezi nimi bylo na padrť.

Jestli se moji bratři vrátí a uvidí tu spoušť, stihne mě krutý trest. Pravděpodobně výprask tím samým kusem dřeva, kterým jsem plot rozbila.

Jak jsem mohla být tak hloupá!

Zadívala jsem se směrem k Začarovanému lesu a uvažovala, za jak dlouho se asi vrátí. Mohla bych ten plot opravit včas? Přesunula jsem pohled k hromadě dříví u stodoly. Nemohla bych to nějak zamaskovat?

O kotník se mi otřelo něco chlupatého.

„Nevíš náhodou, kde bych mohla najít nějaké plaňky na plot, Myško?"

Zastavila se, podívala se na mě a zamňoukala. Pak odběhla pryč za dům. Šla jsem za ní, a když jsem došla až za roh, našla jsem ji sedět vedle hromady dříví. Nebylo to ale dřevo na plot. Byly to třísky na podpal, které jsem sesbírala pro ohniště. Ležely pod oknem mého nejstaršího bratra.

Myslela jsem, že jsem se už dřív ocitla na pokraji zhroucení, ale teď mi došlo, že jsem se pletla.

Tohle byla moje hranice.

Čekala jsem, že pocítím něco jiného. Nevzňal se ve mně ten hněv, který mě před chvílí málem připravil o rozum. Necítila jsem vlastně nic – jenom prázdno. Už jsem se nebála, co se stane, až se moji bratři vrátí a uvidí rozbitý plot a poničený koberec. Na ničem z toho nezáleželo, protože až mě budou chtít potrestat, já už tu nebudu.

Otočila jsem se a vydala se svažující se cestou od naší chalupy. Na jejím konci stály dva kulaté kameny a značily místo odpočinku mých rodičů. Prošla jsem kolem nich. Kdybych se zastavila, zahltila by mě vina, která mě činila poslušnou.

Pokračovala jsem známou prochozenou cestičkou, která se táhla blízkým lesíkem. Tyhle stromy nebyly jako ty hrozivé borovice v Začarovaném lese. Šla jsem podle zákrutů potůčku, který se vinul přes další a další kopečky. Všechno bylo pokryté tlejícím listím a jehličím. Šla jsem, dokud mě nebo-

lela lýtka a nepálila chodidla. Věděla jsem, že jsem už blízko cíle, protože se přede mnou najednou otevřela obloha. Když jsem přišla až ke kraji útesu, zdála se nekonečná. Byla plná těžkých mračen, která vrhala stíny na kamenité údolí pod nimi. To byl můj cíl. Zde si zem přivlastní mé tělo, stráví mé maso a pozře mé kosti.

Myslím, že to zní krásně. Mírumilovně.

Toužila jsem po čemkoli, jen ne po ničem z toho, co se nacházelo za mnou.

Jak jsem se blížila k okraji, pár kamenů a zrnek písku se převalilo přes skalní římsu a spadlo do údolí. Prsty mi už přečnívaly přes hranu. Zatočila se mi hlava a nohy se mi třásly. Měla bych zavřít oči, ale neudělala jsem to. Místo toho jsem roztáhla paže a nechala se pohladit chladným vánkem. Z nebe se začaly snášet vločky.

„Chystáš se zabít?"

Náhle se za mnou ozval cizí hlas a přitáhl mou pozornost. Otočila jsem se a uviděla, že poblíž stojí nějaký muž. Byl pohledný, měl velké modré oči a tmavé vlasy. Byl skoro až moc hezký. Kůži měl nedotčenou sluncem a nepokrývaly ji žádné jizvy. Rty měl plné a měkké, ne suché a popraskané. Oděný byl do těžkého vlněného pláště, a i když mu zakrýval zbytek šatstva, měla jsem pocit, že jsem na rukávech zahlédla zdobné zlaté vyšívání. K hrudi si tiskl klobouk, ze kterého trčelo dlouhé rudé pírko.

Odvrátila jsem se a odpověděla mu. „Ještě jsem se nerozhodla."

„Byla by to škoda," nadhodil.

Tušila jsem, že se přesouvá blíž.

„Jste moc krásná na to, abyste zemřela."

„To je pošetilé," řekla jsem. „Smrti na kráse nezáleží."

Pokud ano, nevzala by mi matku ani otce.

Vzala by si mé bratry.

„Krása je důležitá pro každého muže," odvětil.

„Myslíte, že smrt je muž?"

„Tvrdíte snad, že žena je schopna vzít život?" divil se.

„Ano," odpověděla jsem a podívala se mu do očí. „Přinejmenším ten svůj bych si vzít dokázala."

„Proč mám dojem, že byste to udělala, jen abych vám musel dát za pravdu?"

„Jste moc ješitný, můj pane," odtušila jsem. „Tohle se vás ani v nejmenším netýká. A teď kdybyste mne laskavě ponechal mému osudu."

„Teď když znám vaše úmysly, vás již opustit nemohu."

„Proč ne? Chcete se snad dívat?"

„Doufám, že vás přesvědčím, abyste to nedělala."

„To se vám nepodaří. Rozhodla jsem se."

„Vskutku?"

„Ano."

„Tak proč jste ještě neskočila?"

„Protože jste mne vyrušil v soustředění."

„Vzít si život nezní jako něco, co potřebuje mnoho soustředění."

„Už jste to snad zkoušel?"

„Inu… ne."

„Tak jak byste to mohl vědět?"

„Odvodil jsem si to," odpověděl. „Složité věci vyžadují soustředění. Skočit z útesu se mi nezdá tak těžké."

„Pravděpodobně záleží na tom, co za těžké považujete. Myslím, že na tu zem dole bych dopadla poměrně ztěžka."

Mladík se zasmál a v jeho očích jsem zahlédla jiskru, jakou jsem u nikoho předtím neviděla. Tenhle muž nebyl soužen bojem o přežití. Pravděpodobně po kapsách nosil zlaté lžičky, a i když je celý život používal, zlato v hrdle mu nezajistily.

„Jste bystrá," řekl.

„Moc bystrá na to, abych umřela?" opáčila jsem.

„Nikdo není moc bystrý na to, aby zemřel," odvětil.

„Opět jako mluvčí smrti," odpověděla jsem. „O to hůř, věříte, že smrt si cení více krásy než geniality."

„Krása je génius," řekl muž. „Jistě i vás dokáže oslovit."

„Oslovit? Nikoli," odtušila jsem. „Poznala jsem mnoho krásných, ale strašných lidí."

„Připouštím, že já též," zamyslel se a pak se odmlčel. „Co má tedy pro vás hodnotu?"

„Laskavost," prohlásila jsem.

Myslela jsem, že se ten šlechtic začne smát, ale neudělal to. Když jsem se na něj podívala, připadalo mi, jako by se v jeho očích něco změnilo.

„Byl k vám vůbec někdo laskavý?"

Odvrátila jsem se. Nechtěla jsem jeho lítost.

„Už tomu je dávno."

„Byl jsem k vám já laskavý?"

„Takřka vás neznám."

„Dala byste mi čas, abych vám prokázal, že dokážu být laskavý?"

„Nic jiného než tento moment nás dva nečeká."

„Protože hodláte zemřít?"

„Ano," řekla jsem. „I kdybych žila, tak ne."

Na chvíli se zamyslel, ale stále postupoval blíž. Zvažovala jsem, co bych udělala, kdyby se mě snažil zachytit. Skočila

bych jemu navzdory, nebo bych mu dovolila, aby mě k sobě přitáhl?

„Choval by se k vám někdo špatně, kdybychom se znovu viděli?“

Neodpověděla jsem.

„Co kdybych si vás odtud odvedl?“

Vyšel ze mě hrdelní smích a ten zvuk mě samotnou překvapil.

„Nemohla bych odejít, ani kdybych chtěla.“

„Proč ne?“

„Protože…“ začala jsem, ale když jsem nemohla přijít na žádný důvod, zarazila jsem se. „Prostě proto.“

„Ochránil bych vás,“ vysvětlil.

„Tohle slovo je mi cizí,“ odvětila jsem. „A navíc vás neznám.“

Opětoval mi pohled těma svýma krásnýma modrýma očima. Byly neuvěřitelné. Nikdy jsem nepohlédla do očí toho elfa, po kterém jsem tolik prahla posledních sedm let, ale snila jsem o tom, že pokud bych se mu do nich někdy podívala, měly by stejný ledový odstín.

Mladík ke mně natáhl ruku.

Nepřijala jsem ji, ale on čekal dál.

Konečně jsem svolila a ruku mu podala. Překvapilo mě, jak má hebké prsty, a začervenala jsem se nad pomyšlením, že ty mé jsou tak hrubé.

„Mé jméno je princ Henry z Království havrana,“ představil se a přitiskl rty k mým napuchlým červeným kloubům. Pak svůj pohled pozvedl a usmál se. „Teď už nejsme cizinci.“

„Vaše jméno z nás nedělá nic víc než pouhé známé,“ ujistila jsem ho.

„Je dobrým zvykem, že když člověk někomu nabídne své jméno, dostane jedno i na oplátku."

„Tohle tedy děláte často," poznamenala jsem.

„Často potkávám v lesích cizích dívky, které si chtějí vzít život? Ne," řekl přemýšlivě, „musím přiznat, že to je pro mne novinka."

Snažila jsem se neusmát.

Nechtěla jsem se na něj usmívat.

„Samara," přiznala jsem.

„Samara," zazubil se. „To nebylo tak těžké, že?"

„Neskutečně těžké."

„Samaro," zopakoval ještě jednou. „Dovol mi, abych tě odtud odvedl."

Zavrtěla jsem hlavou. „A za co bych svoje místo vyměnila? Za něco mnohem horšího? Nikdy."

„Nemyslím si, že být mou ženou by bylo horší."

„Tvou *ženou*?"

„Vezmi si mě," pronesl.

„Ty ses zbláznil," odpověděla jsem.

„Ani v nejmenším."

„Právě jsi mě potkal. Jsem cizí holka v lesích, pamatuješ?"

„Ano, a jsi velmi okouzlující."

„Že tys někde jedl houbičky."

Otevřel pusu a pak zaváhal. „Na tom nezáleží. Důležité je, že ti chci nabídnout lepší život."

„To jde i jinak než manželstvím."

„Pokud si mě nechceš vzít, odjeď se mnou do Havraního království. Můžu ti dát lepší život a možná se po čase rozhodneš, že by sis mě přece jenom chtěla vzít."

„Proč? Proč bys mě chtěl zachránit?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Jablka ze zlata*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.